

τοῦ εἰκονοστασίου τῆς Καπνικαρέας, διὰ μετεμφίσεως εἰς στολὴν κλητῆρος.

*

Προσθέσατε εἰς τὰς εἰκόνας αὐτάς ὅτι ὅλων τῶν καιρῶν οἱ ἱματισμοὶ ἀντιπροσωπεύοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μεσαιωνικοὶ, ἀρχαῖοι ἑλληνικοὶ, τοῦ 21, καὶ τοῦ Ἀναβρυτηρίου, καὶ θὰ καταλάβητε τί ἀρλεκῖνος παρестάθη ὡς δρᾶμα τοῦ Οὐγκώ. Ὁ κ. Στέφανος Ξένος θὰ δικαιούται νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὰς δραματικὰς τοῦ ἀντιζηλίας μετὰ τοῦ Σχασκσπῆαρ καὶ τὸν Χουγκώ καὶ νὰ ὀνομάσῃ καὶ αὐτὸν κόδαλον, μίμουλον καὶ παροφθαλμιστήν.

*

Ὁ ἀθάνατος Δημητρουλόπουλος ἔπαιζε τὸν Χάττον. Ἐνῶ δὲ ἐξελίσσεντο ὑπὸ τῆς μελωδικῆς ἀπαγγελίας του αἱ γυναικεῖαί του κατακτῆσεις, ἠκούσθη βροντοφωνῶν, ὅτι ὠμίλει περὶ ἑαυτοῦ :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γάτος !

Γενικὴ τροπὴ εἰς φυγὴν ἠκολούθησεν ὅλων τῶν ποντικῶν καὶ εἰσβολὴ ὀκτῶ γάτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἵνα παλαίσουν μετὰ τὸν Δημητρουλόπουλον.

*

Ἦτο καὶ ὁ **Καλλιγᾶς** εἰς τοὺς *Burggraben*, εἰς δὲ τὰ διαλλείμματα ἄφινε τὰ βρέφη τὰ ὅποια συνώδευεν εἰς τὰ λύννα των κ' ἐπήγαινε κρυφὰ κρυφὰ εἰς τὸ *Artron* διὰ νὰ ἐντρυφήσῃ μαζὺ μετὰ τοὺς ἐκλογεῖς του εἰς τὸ βρακὶ τῆς Αἰδέ.

Καραγκούνης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄκρον ἄωτον ἀφηρημάδας :

— Νὰ κάμνης τὸ Λουτρό σου, νὰ μὴ βγάλῃς τὸ πανταλονάκι τοῦ Λουτροῦ, νὰ ἐξέλθῃς εἰς τὸ καφενεῖον, νὰ κάθῃσαι εἰς μίαν καρέγλαν καὶ νὰ τὴν ἀλλάζῃς, νὰ κάθῃσαι εἰς ἄλλην, τὸ ἴδιον, ν' ἀλλάζῃς οὕτω πῶς εἴκοσι καρέγλας, νὰ γίνῃς κρεμίζι ἀπὸ θυμὸ καὶ ν' ἀρχίσῃς νὰ φρίζῃς τὸν καφεδζή ποῦχει ὅλαις τῆς καρέγλαις βρεμέταις.

Μεταξὺ δύο ἐπαρχιωτῶν :

— Πῆγες σ' τὸ βασιλικὸ περιβόλι ;

— Οὐ οὐμ ! . . .

— Πόσο ἔμεινες μέσα ;

— Ἰσα μ' ἓνα δυὸ ὥραις.

— Καὶ τί ἔκαμνες τόσην ὥρα.

— Ἄμ κύτταζα νὰ βρῶ τὴν πόρτα νὰ βγῶ ὅζω.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ.

Τὰ περὶ τούτων ὑπὸ τοῦ τύπου γραφέντα, ἄξια ἀληθῶς τῆς μελέτης αὐτοῦ, ἐκίνησαν καὶ ἡμῶν τὸ ἐνδια-

φέρον καὶ μᾶς ἠνάγκασαν ὅπως τὴν ὀρθοτέραν ἐξενέγκωμεν γνώμην νὰ διέλθωμεν ὀλόκληρον τὴν Φαρμακευτικὴν Νομοθεσίαν, ἐκ διαταγμάτων τὸ πλεῖστον συγκειμένην καὶ ἀρχομένην ἀπὸ τῶν προσόντων τῶν Φαρμακοποιῶν μέχρι τῶν προσόντων τῶν τελευταίων ὑπαλλήλων των. Εἶδομεν διατάξεις περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διασκευῆς τῶν φαρμακείων, περὶ τοῦ ὀρισμένου τῶν τιμῶν τῶν φαρμάκων, περὶ τῆς καταδιώξεως τῆς νοθείας καὶ τόσα ἄλλα μετὰ πολλῆς φρονήσεως καὶ καταφανοῦς σκοποῦ διατεταγμένα, ἅτινα μᾶς ἐφάνησαν ὡς τόσαι στήλαι ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Φαρμακευτικῆς ἐπιστήμης.

Ἐπανηλειμμένως νύχθημεν νὰ ἐτηροῦντο πάντα ἐκεῖνα, ὅπως μὴ ὤμεν σήμερον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γράψωμεν περὶ αὐτῶν.

Προχωρήσαντες ἐν τῇ μελέτῃ μας ἀνέγνωμεν καὶ τὸ νομοσχέδιον τοῦ 1880 καὶ τὸ ὅποσον ὅσον ἀνεγινώσκομεν τοσοῦτον εὐρίσκομεν αὐτὸ ἄξιον καταργήσεως. Τί δὲ πρῶτον νὰ εἰπῶμεν περὶ αὐτοῦ ; Ἐγράψαν τὸσαῦτα κατ' αὐτοῦ διὰ τὸ ὀπισθοδρομικὸν καὶ ἀπάνθρωπόν του, ὥστε νομίζομεν, ὅτι θὰ ἠδικοῦμεν τὴν κοινωνίαν ἐὰν ἠθέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ παραστήσωμεν αὐτὸ ὡς ῥάκος θεωρίας καταρρέουσας.

Τὸ περὶ φαρμακείων νομοσχέδιον τοῦ 1880 εἶναι στήλη πρόσθετος ἐν τῷ φαρμακευτικῷ οἰκοδομήματι, στήλη χονδροειδής καὶ ἀκατέργαστος καταστρέφουσα τὴν ἀρμονίαν τῶν ἄλλων. Ἐξετάφη ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ παρελθόντος, καὶ ἄξιος μετὰ τῶν χωμάτων καὶ τῆς σκωρίας τῆς παλαιότητος, ἐτέθη μετὰ τῶν ἄλλων στήλῶν, ἐπιχέουσα νῦν σκότος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καταργηθείσης πρὸ πολλοῦ τῆς θέσεώς της καὶ ἤδη ἀπειλούσης δὲ νὰ καταρρίψῃ ὀλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα διὰ τὸ δυσεφάρμοστον αὐτῆς.

Διότι δὲν ὑπάρχει δικαστὴς δυνάμενος νὰ καταδικάσῃ εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, ἐπιστήμονα ἐφαρμόζοντα καλῶς τὴν ἐπιστήμην του. Δὲν ὑπάρχει δικαστὴς δυνάμενος νὰ ἐπιβάλλῃ χιλίων δραχμῶν πρόστιμον, εἰς ἄνθρωπον ἐπαγγελλόμενον ὅ,τι ἐπίσημα προσόντα τῷ ἀναγνωρίζουσιν ὡς δικαίωμα. Καὶ ὕστερον τολμᾷ τις νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι ἐσυζητήθη τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ; Γνωρίζετε ποτε ἐπιβάλλεται φυλάκισις ἐνὸς ἔτους ; Μεταξὺ τῶν φαρμακοποιῶν, εἰς τὸν ἐξ ἀμελείας ἢ ἀπροσεξίας γινόμενον παραίτιον ἀνθρωποκτονίας. Λοιπὸν ! ἴσον μὲ φρονέα τιμωρεῖτε τὸν ἀσκήσοντα τὴν ἐπιστήμην, ἢ ἐσπούδασε διὰ νὰ ζήσῃ ! ἀφοῦ μάλιστα τιμωρεῖτε μετρίων μόνον μηνῶν φυλάκισιν τὸν νοθεύοντα καὶ νενοθυμένα πωλοῦντα φάρμακα καὶ ἴσως ἀποσπῶντα ἐκ τῆς ἀγκάλης μας τὰ τέκνα μας ;

Ἄλλ' ὑπὸ ποίαν ἐποψίν θέλετε νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα, ὃ σοφὴ φαρμακευτικὴ ἐταιρεία ;

Ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ σκοποῦ, ὃν προέθετο ὁ πρῶτος νομοθέτης ; Ἔστω. Ὅπου αἱ κοινωνίαι εἰσὶ μέχρ' αὐχένος ἐν τῇ ἀμαθείᾳ βεβυθισμέναι, περιορισμός τις ἴσως ἡδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' εἰς τὰς ὁπωσδήποτε ἀνεπτυγμέναις κοινωνίαις, εἶναι ἀνάγκη μόνον προσόντων, πτυχίου. Μήπως τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετὸς περιορισμός ; Ἀλλὰ σεῖς, Κύριε Σταμάτιε Κρίνε, ὡς μέλος τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, οὔτε πτυχίον κἄν ἐζητήσατε ἀπὸ τοὺς φαρμακοποιούς (ἂν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν οὕτω τοὺς ἀχτάρηδες) τῶν νέων ἐπαρχιωτῶν, λαβόντες οἶκτον δι' αὐ-

τούς, σεις ὅστις τόσον ἀνηλεῶς καταδιώκετε τοὺς ἐπιστήμονας! καὶ ὕστερον τολμᾶτε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι ἰδιοτέλεια καὶ μόνον ἰδιοτέλεια εἶναι τὸ ἐλαττήριον τῶν πράξεων σας;

Διατί δὲν ἐξέρχεσθε τῆς σιωπῆς σας ὅπως μᾶς πείσητε, πῶς κατόπιν τῆς ἐκθέσεως ἐκείνης τοῦ Βασιλικοῦ ἐπιτρόπου περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τῶν φαρμακοπωλείων τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν διευθυνομένων ὑπὸ πρακτικῶν φαρμακοποιῶν, σεις ἐν τῇ μακροθυμίᾳ σας ἀνεγνώρισατε ἅπαντα τὰ φαρμακεῖα ἐκεῖνα, ποιῶντες συγχρόνως καὶ τὸ μέγιστον ἀδίκημα, ἀποκλείοντες τοὺς πρὸς στιγμὴν ἐλπίσαντας ἐπιστήμονας!

Τὴν ἐλευθερίαν τοῦ διπλώματος θέλομεν ὑποστηρίξει ἡμεῖς, ἂν καὶ μόνον ὑφ' ὅλου τοῦ τύπου καταλειφθῶμεν. Νομίζομεν ὅτι τὸ ζήτημα ἀφορᾷ ἀμέσως τὴν κοινωνίαν, καὶ μέχρις οὗ διορθωθῶσι τὰ κακῶς ἔχοντα, θέλομεν ἐγείρει τὴν φωνὴν ὑπὲρ τοῦ δικαίου.

Σφῆκα.

ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑ—ΜΟΛΑΟΙ.

Ἀπόσπασμα ἐπαρχικῶν ἐντυπώσεων.

... Μετὰ ἡμερονυκτίου πλοῦν ἀπὸ Πειραιῶς τὸ Βυζάντιον, μέτριον καθ' ὅλα ἐκτὸς τοῦ πλοιάρχου τοῦ βαπόρι, μᾶς ἀπεβίβασεν εἰς Μονεμβασίαν. Βεβαίως ἤξεύρετε ὅτι ὑπῆρξεν αὕτη περίφημος ἄλλοτε ἐπὶ Ἑνετῶν καὶ Τούρκων, ἀπόρρητος θεωρουμένη ὡς φρούριον, ἀλλ' ἤδη εἶνε μόνον βράχος μέγας, ξηρὸς, ὀφείως ἐπιβλητικῆς καὶ πενθίμου, καθέτως ὑψούμενος ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ φέρον ἐπὶ μὲν τῆς ἐπιπέδου κορυφῆς του τὰ εἰρήπια τοῦ Ἑνετικοῦ φρουρίου, ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς του, 1)4 κἄτωθεν τοῦ φρουρίου, τὴν πόλιν ἐρειπουμένην πλέον καὶ αὐτὴν καὶ ἐρημουμένην ὁσημέραι. Ἐνοῦται δὲ τὸ βραχῶδες τοῦτο νησίον μετὰ τῆς ὀλίγου ἀπεχούσης ξηρᾶς δι' ἐνετικῆς πάλιν γεφύρας, ὅπουθεν μόνον εἶναι προσιτὸν τοῖς ἐκεῖθεν, ὅπερ καὶ τὸ ὄνομα του σημαίνει. Καὶ ἐν μὲν τῷ φρουρίῳ ὀλίγα, οὐδὲν σχεδὸν τὸ ἄξιον λόγου σήμερον πλὴν τριῶν δεξαμενῶν μεγάλων, ἀναπληρουσῶν, ὅτε κατωκεῖτο τὸ φρούριον, τὴν ἐντελῆ ἑλλειψὶν ὕδατος, ἀναπληρουμένου καὶ ἐν τῇ πόλει ὁμοίως, καὶ τῆς λαμπρᾶς θέας τοῦ πελάγους καθορωμένου ἐκεῖθεν ἐν βαθουκυάνῳ ἐκτάσει μέχρι τῆς Κρήτης. Ἐν δὲ τῇ πόλει τὸ περιβάλλον αὐτὴν τεῖχος καὶ Βυζαντινοὶ τινες σωζόμενοι ναοὶ, ἐν ἐνὶ τῶν ὁποίων, τῷ τοῦ Ἐλκομένου, καὶ τρεῖς εἰκόνες ἀρίστης τέχνης, διατηρούμεναι δὲ οὕτως, ὥστε δύναται τις νὰ νομίσῃ, ὅτι πρὸ ὀλίγου χρόνου κατέλιπον τὸν ὀκρίβαντα τοῦ ζωγράφου, μετενεχθεῖσαι, ὡς ἡ ἐπιτόπιος παράδοσις ἀξιοῖ, πρὸ 600 ἢ 500 ἐτῶν ἐκ Βυζαντίου ὑπὸ τινος τῶν Ἀνδρονίκων. Καθόλου δὲ θλιβερόν τι μεγαλεῖον, τὸ μεγαλεῖον τῶν γηραιῶν καὶ θνησκουσῶν πόλεων, ἐπικάθηται αὐτῆς, ἐπαυξανόμενον ὑπὸ τῆς ἀγρίως μεγαλοπρεποῦς θέας τῶν βράχων τῆς.

Οἱ δὲ Μολάοι, 5 ὥρας ἀπὸ τῆς Μονεμβασίας πρὸς τὰ ἐνδότερα, εἶνε ἄθροισμα οἰκιῶν, 200 ἢ καὶ πλέον, ἐρριμμένον ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὑπαρείων βουνοῦ, χαμηλῶν καὶ πενιχρῶν τῶν πλείστων, δυσχερῶν δὲ τὴν ὄψιν, μ' ὅλον ὅτι περιβάλλονται σχεδὸν πᾶσαι ἀπὸ κηπαρίων. Ἐν τῷ

μέσῳ τοῦ χωρίου εὐρίσκεται ἀρκετὰ πρωτότυπος πλατεῖα—στενὴ μᾶλλον ἢ πλατεῖα,—ἐν ἣ ὁλίγαι δεκαπεντάδα ἀνθρώπων, ὑπαλλήλων καὶ ἐντοπίων, δύναται τις νὰ ἴδῃ, μάτην δ' ἀναζητεῖ τοὺς ἐν ταῖς πλατείαις ἄλλων χωρίων, καὶ ἰδίᾳ ἐν Λακεδαίμονι, ἀπαραιτήτους πλατάνους. Εἶνε δὲ οἱ Μολάοι πρωτεύουσα τῆς Ἐπιδαύρου Λιμερᾶς, νοτιωτάτης ἐπαρχίας τοῦ Κράτους, ἀποληγούσης εἰς τὸν Μαλέαν (γεωγραφικὴ σημείωσις χρησιμωτάτη εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν θεωροῦντας εἰσέτι πρωτεύουσαν τὴν Μονεμβασίαν). Πρὸ τοῦ χωρίου ἐκτείνεται πεδιάς ἀκανονίστου σχήματος, διώρος τὸ πλάτος καὶ τριώρος τὸ μῆκος, καλυπτομένη ὑπὸ ἀγρῶν, ἀμπελῶνων καὶ συκῶνων, ἐν οἷς διαφρίνεται χωριδιὰ τινα. Τὰ περὶ αὐτὴν βουνὰ εἶνε γυμνὰ καὶ βραχῶδη. Ἡ θάλασσα φαίνεται ἐντεῦθεν εἰς ἀπόστασιν τριῶν ὥρων. Ἀνερχόμενός τις τὸ ὑπερᾶνω τῶν Μολάων βουνόν, Κουρκοῦλαν καλούμενον, βλέπει πρὸ αὐτοῦ τὴν πεδιάδα τοῦ Ἐλους, μίαν τῶν μεγάλων τῆς Ἑλλάδος πεδιάδων, χωριζομένην εἰς δύο ὑπὸ τοῦ Εὐρώτα, τὴν ἐντεῦθεν, κυρίως Ἐλος, νωσώδη καὶ ὁμαλωτάτην, ἐν ἣ καὶ ἰχθυοτροφεῖον καλλίστων ἰχθύων καὶ νοστιμωτάτων ἐξιδέλφων αὐτῶν ἐγγέλειον, καὶ τὴν ἐκεῖθεν, τὸν Τρίνασον (ἐπαρχ. Λακεδαίμονος), ἀπέραντον ἐκτασιν θαυμασίας βαθυπρασίνου βλαστήσεως, ἥς ὄριον πρὸς Ν. ἡ θάλασσα τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπιδαύρου εἶνε φιλόξενοι, εὐπροσήγοροι καὶ ἐργατικοί, κατὰ τὸ πλεῖστον. Ὅπως δὲ ὅμως δὲν εὐρίσκει τις τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν ποίησιν ἐν τῷ βίῳ, ὃν ζῶσιν οἱ ἡμέτεροι ἀγρόται. Ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει οὔτε ὁ σύγχρονος τῆς Δύσεως πολιτισμός, οὔτε τὸ εἰδύλλιον τῆς μητρὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Εἰς τὰς κοιλάδας αὐτῆς δὲν βρέμει ἐτι ὁ πυρίπνους θεὸς τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλ' οὔτε ἀκούονται πλέον ἄσματα δρυάδων. Τὸ ἄροτρον τοῦ Ἡσιόδου αὐλακοῖ ἐτι τὴν γῆν, ἀλλ' οἱ ἐλαύνοντες αὐτὸ δὲν ἔχουσι τὴν χάριν ἐκείνων, δι' οὓς ἐψάλλον ὁ Ἀσκραῖος ποιητής· τὰ δάση αὐτῆς δὲν διατέμνονται ἐτι ὑπὸ σιδηροδρόμων (μ' ὅλας τὰς συμβάσεις), ἀλλὰ καὶ ἀντὶ νὰ κρύπτουν ὑπὸ τὰ φυλλώματά των ἐρωτευμένους βοσκούς, κρύπτουν καταλερωμένους τσοπάνηδες, φιλοτιμωμένους νὰ καύσουν τὸ σκιαζόν αὐτοὺς δένδρον. Καὶ διὰ τοῦτο κατακλύζουσιν αἱ βροχαὶ ῥαγδαίοντα τὰς πεδιάδας καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ὀδίτου μάτην ἀναζητεῖ ἐπὶ τῶν ῥάχεων τῶν ὀρέων δροσεροὺς κλώνας, ἀπαντᾷ δὲ ἡμικαύστους κορμούς, θλιβερὰ καταστροφῆς τεκμήρια. Μόνα σημεῖα ἀγροτικοῦ βίου τέρποντα κἄπως εἶναι βραδύς τις βοῦς, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ ἀγροῦ, μηρυκώμενος, ἢ πρὸ τοῦ μᾶυρου φούρνου τῆς ζυμόνουσας γυνῆ καὶ ἡ δριμεῖα ὁσμὴ τῶν νεοθερίων στάχων ὅσους συλλέγει κάτω ἐκεῖ εἰς τὸν κάμπον ὑπὸ καυστικώτατον ἥλιον κατὰ δραχμὰς γυμνόπους χωρική.

Ἐν Μολάοις 28 Αὐγούστου 1882.

Κουρκοῦλας.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Φίλω Κουρκοῦλα. Ἀναμένομεν τὴν Σπάρτην σου.

Ἡ Διεύθυνσις